

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 369/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Č., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 16/2012 z 30. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2012 doručená sťažnosť spoločnosti C., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 16/2012 z 30. mája 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že

«Sťažovateľ sa v pozícii právneho nástupcu navrhovateľa žaloby podanej dňa 05. 11. 2003 na Okresný súd Bratislava I domáhal voči odporcovi – C., B. (ďalej len „Odporca“) zaplataenia istiny vo výške 895.571,93 EUR (26.980.000,- Sk) s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne od 29. 11. 2001 do zaplataenia z titulu náhrady škody.

Okresný súd Bratislava I vyhovel sťažovateľovi v plnom rozsahu a rozsudkom zo dňa 27. 06. 2011 vedeným pod spisovou značkou 26 Cb/201/2003-439 rozhodol, že odporca je povinný zaplatiť sťažovateľovi 895.571,93 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 %... trovy konania vo výške 85.070,78 EUR... Proti tomuto rozsudku podal Odporca v zákonnej lehote odvolanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 14. 12. 2011 vedeným pod spisovou značkou 3 Cob/414/2011-485 potvrdil rozsudok Okresného súdu... spis. zn. 26 Cb/201/2003-439 zo dňa 27. 6. 2011, pričom zaviazal Odporcu zaplatiť k rukám právneho zástupcu Sťažovateľa náhradu trov odvolacieho konania vo výške 3.336,82 EUR...

Nakoľko Odporca v stanovenej lehote nesplnil dobrovoľne povinnosť, ktoré mu ukladajú právoplatné a vykonateľné rozhodnutia, podal dňa 07. 03. 2012 Sťažovateľ návrh na vykonanie exekúcie vedený na Exekútorskom úrade v B. pod spisovou značkou Ex 1191/12...

Dovoláním podaným dňa 14. 03. 2012 sa Odporca domáhal zrušenia rozsudku Krajského súdu... zo dňa 14. 12. 2011... z dôvodu, že rozsudok Okresného súdu... zo dňa 27. 06. 2011 ako aj napadnutý rozsudok nespĺňajú zákonné náležitosti odôvodnenia, nakoľko v nich absentujú všetky skutočnosti, ktoré mal súd za preukázané.

Odporca vo svojom dovolaní zároveň navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 243 OSP pred meritórnym rozhodnutím o dovolaní odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku, pričom dôvody na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku uvedie v samostatnom podaní, ktoré doručí na dovolací súd. Po doručení samostatného návrhu Odporcom vydal Najvyšší súd SR uznesenie zo dňa 30. 05. 2012 vedené pod spis. zn. 2 Obdo 16/2012.»

ktorým odložil „vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. decembra 2011 č. k. 3 Cob 414/2011-485 až do rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa“.

3. Namietané porušenie označených práv (body 1 a 4) malo byť podľa názoru sťažovateľky spôsobené stručnosťou odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 30. mája 2012; «*najvyšší súd... svoje rozhodnutie odôvodnil de facto len jedinou vetou, a to „... podľa dovolacieho súdu sú... dané dôvody pre vyhovie toľto návrhu žalovaného...“*». Podľa názoru sťažovateľky v predmetnom uznesení „*absentovalo akékoľvek odôvodnenie skutočností, v zmysle ktorých mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že sú dané dôvody pre odložené vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, na základe čoho ho považujeme za zjavne neodôvodnené (v rozpore s § 169 ods. 1 a 2 OSP). arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné*“.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Obdo/16/2012 zo dňa 30. mája 2012 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Obdo/16/2012 zo dňa 30. mája 2012 sa zrušuje.

Najvyšší súd... je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

7. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 16/2012 z 30. mája 2012 z dôvodu, že *„je v časti odôvodnenie stručné“* (pozri bod 3).

8. Napadnutým rozhodnutím najvyšší súd na návrh dovolateľa odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. decembra 2011, čo odôvodnil tým, že *„podľa dovolacieho súdu sú v prejednávanej veci dané dôvody pre vyhovenie tomuto návrhu žalovaného...“*, pričom poukázal na ustanovenie § 243 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého pred rozhodnutím o dovolaní môže súd... odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd poznamenáva, že zákon (Občiansky súdny poriadok) podmienky, za ktorých

môže dovolací súd odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, bližšie nešpecifikuje. Takéto rozhodnutie je ponechané na úvahu dovolacieho súdu.

9. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Obsah napadnutého procesného rozhodnutia ako dočasného a predbežného riešenia predmetu veci (núteného výkonu rozhodnutia) nevyklučuje pri namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu právo sťažovateľky na meritórnu ochranu konečným rozhodnutím vo veci samej (princíp subsidiarity).

10. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody odkladu vykonateľnosti podľa § 243 OSP (zákonom bližšie nevymedzené) môžu materiálne spočívať iba na dvoch predpokladoch (a tak ich prijala aj právna teória a prax), a to na úvahe súdu o možnom úspechu dovolania a v zabránení (neuskutočnení) výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, pričom obe podmienky musia byť splnené súčasne. Pri tejto konštrukcii podporenej a ustálenej súdnou praxou a právnou teóriou nie je možné materiálne dohľadať v napadnutom rozhodnutí svojvôľu či zjavnú neodôvodnenosť, keďže žiadna iná konštrukcia dôvodov odkladu vykonateľnosti neprichádzala do úvahy.

11. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd materiálne neporušil sťažovateľkou označené práva napadnutým rozhodnutím, i keď na strane druhej by bolo nepochybne účelné, aby už uvedené dôvody boli uvedené v odôvodnení (napadnutého) rozhodnutia. Inak povedané, v okolnostiach posudzovanej veci nejde o prípad majúci ústavnoprávny význam, a to vzhľadom na predvídateľnosť/neprekvapivosť/stabilitu materiálnych dôvodov odloženia vykonateľnosti podľa § 243 OSP, ako aj na dočasnosť a predbežnosť napadnutého rozhodnutia.

12. Aj keď odloženie vykonateľnosti v rámci dovolania predstavuje vážne narušenie vlastností právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť, záväznosť a nimi založené právne istoty, zároveň platí, že (i) ide o rozhodnutie dočasné a predbežné a (ii)

odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, kedy priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že v ňom dovolateľ bude mať úspech a odložením vykonateľnosti sa predíde následnej reparácii už vykonanej exekúcii (m. m. R 90/200). „Smysl toho, proč byla (všeobecná úprava o odklade vykonateľnosti, pozn.) zavedena, spočívá v tom, aby pokračujícím plněním rozhodnutí (ať dobrovolným nebo exekučním) se zbytečně nezvyšovala částka, kterou bude popř. třeba vracet v případech, kdy opravný prostředek je zřejmě důvodný.“ (Prof. JUDr. Alena Winterová a kolektiv: Civilní právo procesní. Praha: Linde, a. s., 1999, s. 300). „Rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti (pri rovnakom znení § 243 OSP v Českej republike, pozn.) je výsledkem uvážení soudu. Z toho plyne, že dovolací soud rozhoduje jen tehdy, má-li za to, že je na místě odložit vykonatelnost rozhodnutí... Zákon nestanoví výslovně podmínky, za kterých může být odložená vykonatelnost rozhodnutí odvolacího soudu. Odklad vykonatelnosti sleduje cíl zabránit provedení exekuce tam, kde by mohl být zmařen účinek rozhodnutí o opravném prostředku. Odklad vykonatelnosti rozhodnutí je proto na místě všude tam, kde dosavadní výsledky řízení osvědčují předpoklad úspěšnosti dovolání.“ (Bureš, Drápal, Mazanec: Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck 1996, s. 644).

13. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného (body 6, 8 až 12) konštatuje, že v danej etape dovolacieho konania nepostupoval najvyšší súd v rozpore s procesnoprávnymi predpismi. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 16/2012 z 30. mája 2012 obsahuje podľa názoru ústavného súdu v danej veci v zásade nie nedostatočné skutkové a právne závery a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

14. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť

sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

16. Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k uzneseniu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Ľalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012